

Eksilmeyen Buğday

Bir zamanlar, uzak bir köyde, babalarından miras kalan çiftlikte birlikte çalışan iki kardeş yaşarmış. Büyük kardeş evliymiş ve birkaç çocuğu varmış. Küçük kardeş ise henüz bekâr ve tek başına bir yaşam sürüyormuş. Her akşam, tarlalarından topladıkları buğdayı eşit şekilde paylaşıp kendi ambarlarına taşımışlar.

Bir gün küçük kardeş kendi kendine düşünmü: "Buğdayı eşit paylaşmamız adil değil. Benim ailem yok, çocuğum da yok. Fazladan buğdaya ihtiyacım olmaz. Ağabeyimin ailesine daha çok lazım olabilir."

Bu düşünceyle gece vakti, kendi ambarından bir çuval buğday alıp gizlice ağabeyinin ambarına taşımış.

Bu sırada büyük kardeş de kendi kendine benzer düşünceler içindeymiş: "Kardeşim yalnız yaşıyor. Gün gelir, evlenmek isterse masrafları olur. Ona destek olmalıyım." Gece olunca o da kendi buğdayından bir çuval alıp gizlice kardeşinin ambarına bırakmış.

Böylece, her gece birbirlerinden habersiz şekilde, ikisi de kendi buğdaylarından birer çuval alıp diğerinin ambarına taşımış. Ancak her ikisinin de fark ettiği bir şey varmış: Ne kadar buğday taşırrsa taşısın, kendi ambarındaki buğday hiç eksilmeyormuş!

"Allah Allah," diye düşünmüşler, "Bu buğdaylar neden azalmaz?"

Bir gece, yine birer çuval buğday alıp yola çıkan iki kardeş, ambarların arasında karşılaşmışlar. Her ikisi de çuvalı sırtında görünce gerçeği anlamışlar. Çuvalları yere bırakıp birbirlerine sarılmışlar. O an, kardeşliğin en güzel yanının fedakârlık olduğunu bir kez daha anlamışlar.

Bu hikâyeye, sevgi ve paylaşmanın olduğu yerde bereketin asla eksik olmayacağını gösterirmiş.

